
Bekeerd

Ben de Boer

Vier weken lang was ik een pelgrim. Samen met mijn beste vriend, die ook nog eens collega-geestelijk verzorger is, liep ik op de *Via Francigena*. De Engelse bisschop Sigeric ging in 990 te voet naar Rome om zijn *pallium* – een kostbaar liturgisch kledingstuk – persoonlijk in ontvangst te nemen bij de paus. Op de terugweg noteerde hij alle kerken en kloosters waar hij overnachtte. Nog steeds kun je in zijn voetsporen van Canterbury door Frankrijk, over de bergen in Zwitserland en door de heuvels van Toscane, naar Rome.

Mijn vriend houdt van pelgrimeren. Geestelijke verzorging beschouwt hij ook als een soort van pelgrimage. Hij schreef er een mooi artikel over in dit blad (Leddy Karelse, 'Een oefening in ontvankelijkheid; over pelgrimage en geestelijke verzorging', TGV 64, december 2011). Zelf had ik altijd de nodige reserve. De tegeltjeswijsheid van de moderne pelgrims klonk vermoeiend. De weg is het doel. Durf los te laten om het nieuwe te ontvangen. In den vreemde zul je ervaren waar je thuis is. Gaap.

Maar al heel snel smolt mijn cynisme als sneeuw voor de zon. Van toerist in heerlijk Italië werd ik steeds meer pelgrim. Momenten van bekering staan je altijd helder voor de geest. Het was die ene avond in *Abbadia Isola*. Naast de romaanse kerk iets ten zuiden van Siena lag het hotel voor de pelgrims. Moe na een dag onder de Toscaanse zon werden we door de vrijwilligers met een glas koud water ontvangen. Medepelgrims arriveerden ook. 's Avond werden – ritueel – onze voeten gewassen. Ongemakkelijk en ontroerend (en gelukkig was ik al onder de douche geweest!). Daarna aten we aan de grote tafel de zelfgemaakte gnocchi. Eén grote familie. Vreemden waren we geweest en nu opeens vertrouwd met elkaar. De ernstige en wat saaie Duitse Willy, de neurotische Franse Mélanie die altijd al om zes uur opstond, de lompe Deense Kurt met zijn foute grappen, de ironische Franse Jérôme die zich over alles kritisch uitliet. We kregen elkaar als ongevraagd cadeau. En het was goed.

's Avonds schreef ik in mijn boekje. 'Een weg wordt gemaakt door mensen. Als ze er lopen ontstaat er een pad. Zo was het met Sigeric gegaan. Eeuwen later ook met ons. Mensen maken het verschil. Ze vertellen waar het pad loopt, geven je onderdak en maken vreemde grond herbergzaam. Voor iedereen die niet meer zo goed op pad durft te gaan en vooral met angsten, zorgen en vragen leeft, is een pelgrimstocht een goed medicijn. Ga maar en je zult mensen op je weg vinden.'

Terug in mijn gewone leven vind ik het steeds meer waar. Ik probeer de pelgrim in mezelf te koesteren. Met oog voor het al het bijzondere in het gewone. Mensen ervaren als cadeau. Ook als het uitpakken moeite kost. En te leven met wat meer vertrouwen. Kortom: ik ben bekeerd.

Ben de Boer
geestelijk verzorger Arkin (GGZ Amsterdam)